

[Ragnhild Andersen.]

socialministeriet ud, at det ville koste ca. 4,5 mill. kr. helt at ophæve disse indtægtsgrænser. Dette fremgår af en betænkning, som den 25. marts 1953 blev afgivet af folketingets udvalg angående forslag til lov om ændring i lov om offentlig forsyrg (om forhøjelse af normalbidrag m. v.) — rigsdagstidende 1952—53, tillæg B. sp. 1229—42 — et lovforslag svarende til det foreliggende om indtægtsgrænserne og deres forhøjelse. Da det beløb, der her vil blive tale om, tilsyneladende ikke bliver større end 4,5 mill. kr., vil man finde det så meget mere rimeligt at lade disse indtægtsgrænser bortfalde. Dertil kommer, at man ikke har beregnet, hvad der vil kunne spares ved at gå denne vej.

Man kan naturligvis stille det spørgsmål, som den højtærede socialminister har stillet i dag: Hvordan vil det virke overfor andre indtægtsgrupper i samfundet, hvis man helt ophæver indtægtsgrænserne? Det problem skal jeg komme tilbage til om et øjeblik. Jeg vil imidlertid gerne give en lille forklaring på, hvorfor mit parti ikke har foreslået fuldstændigt bortfald af indtægtsgrænserne, når vi på dette punkt er principielt enige med den nævnte betænkning, men nøjes med at foreslå sygekassegrænserne. Den højtærede socialminister har omtalt, hvor meget det vil betyde i faktisk indtægt — man kommer helt op på 15 000 kr. i København; sygekassegrænsen er 11 700 kr. i hovedstaden, 10 900 kr. i kommune-gruppe II og 9 700 kr. i kommune-gruppe III. Vi har holdt os til det forslag, vi har fremsat før, og har ikke udvidet det. Hvorfor? Fordi vi ved tidligere lejligheder, når dette spørgsmål var på tale, har set, hvor vanskeligt det var at få forhøjet indtægtsgrænserne, og vi har derfor ikke villet gøre sagen vanskeligere ved at gå så vidt, som man er gået i den nævnte betænkning, der, som sagt, også er underskrevet af et medlem af den høje regering.

Jeg minder det høje ting om, at sidste gang vi behandlede spørgsmålet om ind-

tægtsgrænserne, blev der foreslået og gennemført forbedringer, hvorved indtægtsgrænserne blev hævet med ca. 900 kr. i København og med tilsvarende mindre beløb i de to andre kommunegrupper. Ved anden behandling af forslaget i folketinget dengang fik ændringsforslaget om at hæve indtægtsgrænserne desværre kun 74 stemmer, nemlig socialdemokratiets, det kommunistiske partis og retsforbundets; beklageligvis stemte 69 medlemmer imod, og det er forklaringen på, at vi har anset det for rigtigt at forsøge at få sat indtægtsgrænserne et stykke op, sådan som vi har foreslået, i håb om at det skal blive muligt i fremtiden at få dem helt afskaffet, og skulle der være ønske derom, er vi som sagt mere end villige til at gå ind i forhandlinger. Jeg mener iøvrigt, at man i denne forbindelse også bør hæfte sig ved, hvad der kan spares ved helt at ophæve indtægtsgrænserne. Jeg skal dog bemærke, at ved afstemningen i tinget i marts 1953 forelå ikke den nævnte betænkning fra Danske Kvinders Nationalråd og Dansk Kvindesamfund.

Det er en meget oplysende betænkning, og jeg tillader mig at bruge lidt tid til at oplyse, hvilke resultater denne betænkning, „Den enlige moder“, kommer til. Den skønner, at vi i Danmark har 40 000—45 000 kvinder, der er enlige mødre — omtrent 3 pct. af alle voksne kvinder. Undersøgelsen er foretaget i København, Aarhus og Hjørring. Af Københavns 13 000 enlige mødre er kun 17 pct. ugifte, 20 pct. enker, 40 pct. fraskilte og 23 pct. fraseparede. Ca. 30 pct. af børnene i alle grupper er 5—10 år. Det viser sig, at deres skoleuddannelse som helhed er ringere end andre børns. 60 pct. af alle børn i København taget under eet går i eksamensmellem-skole. For enkeres vedkommende, der ifølge betænkningen er den gunstigst stillede af grupperne, gælder det, at deres børn omtrent er på linie hermed, men for de øvrige gælder, at kun knap 50 pct. af de forhen gifte mødres børn går i eksamensmellem-skole og kun knap 40 pct. af de ugifte mødres